

SNILLEBLIXTEN

Karis-Billnäs Gymnasium

Nr. 17 Våren 2013

Frozen yoghurt i Helsingfors

Läs mer om Elin Jungars resa genom ett alternativt Helsingfors med delikatesser från hela världen på s. 10-12

Faces Etnofestival i Gumnäs

Läs mer om förra årets etnofestival som tog plats i Gumnäs, Pojo den 4-5 augusti på s. 14-15

Ishockey, en sport för vem?

s. 12-13

Utbytesår, något för dig?

Funderar du på att åka på utbytesår? Snilleblixten har intervjuat tre elever som skall åka på utbytesår kommande läsår, på s. 8-9

Ett annorlunda år för familjen Nilsson

Hannah skriver om sina upplevelser under året som värdfamilj på s. 6-7

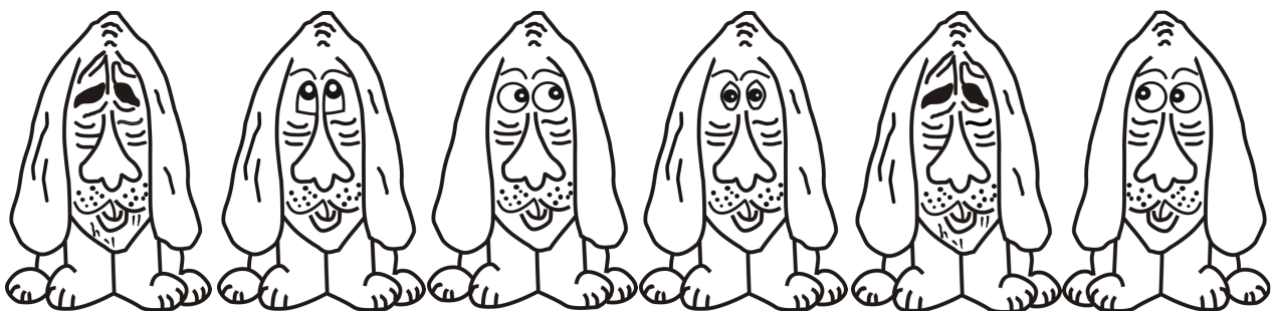
Dessutom: intervjuer, recensioner, korsord och mycket mer..!

Redaktionen våren 2013

Från vänster: Patricia Hafström, Jonatan Lahtivuori, Alfred Eriksson, Hannah Nilsson, Marie Peltomäki, Elin Jungar, Ida Flemmich, Jonathan Terlinden och Denise Kaskinen.

Kolumn: Traditioner i dagens värld - en reflektion	s. 3
Närgymnasiets slagkraft gentemot storskolan	s. 4 - 5
Från två värdfamiljers perspektiv	s. 6 - 7
Tokyo, Buenos Aires eller Sydney?	s. 8 - 9
Det alternativa Helsingfors	s. 10 - 12
Ishockey, en sport för vem?	s. 12 - 13
En av sommarens kommande festivaler	s. 14 - 15
De gamlas dans	s. 16
Bokrecension: Ett öga rött	s. 16 - 17
Bokrecension: Sprickor	s. 17 - 18
Filmrecension: Anna Karenina	s. 18
Filmrecension: Walk the line	s. 19
Korsord	s. 20

Layout: Jonathan Terlinden & Jonatan Lahtivuori

Traditioner i dagens värld

— en reflektion

Världen runtomkring förändras, men traditioner består och ser likadana ut som då de startades.

De flesta familjer har årligen återkommande traditioner. Det kan handla om en viss sill på midsommaren, en viss sång vid födelsedagsfirande eller att se på Kalle Anka på julafton. Hör du till dem som trots det tappar bort dig i andra versen av Vårt land och mumlar dig genom snapsvisorna på släktmiddagen? Du torde inte vara särskilt ovanlig. Att hålla kvar familjetraditioner har väl knappast någonsin haft en hög prioritet bland yngre.

Istället satsar vi hårt på framtiden. Det är viktigt att glömma det förflutna och gå vidare. En trend kommer och går på nolltid. På gott och ont. Eftersom vi har detta behov att ta till oss trender lika snabbt som vi kasserar dem, betyder det att vi i framtiden inte orkar panta på samma traditioner i tio-

tals år? De yttre omständigheterna förändras. Att vhs-kassetterna och skrivmaskinerna går i graven är naturligt. Tekniken, och materiella ting överlag, har alltid utvecklats i snabb takt. Men de muntliga traditionerna?

Frågan är om vår relation till traditioner över huvud taget har förändrats under årens lopp? Vi har en tendens att förhållningarna till vad gäller traditioner. Vi tänker oss att barnen på femtiotalet klädde midsommarstången till tonerna av farfars dragspel. Så hade det sett ut i generationer. Maten var den samma, inget libanesiskt småplock här inte. Ungdomarna var väluppfostrade och värtaliga, och följde troget i sina föräldrars fotspår. Nå, vi kan väl räkna ut att så inte var fallet. Unga har i alla generationer varit rebelliska och gått sin egen väg.

Men har vi kanske ändå ett behov av att saker ska vara som de alltid varit? Traditioner är något tryggt och en fast punkt. Den allmänna uppfattningen verkar vara att traditioner dör ut snarare än förstärks, men i dagens kaotiska samhälle är det en lättnad att det finns något att klamra sig fast i när allt annat förändras i allt snabbare takt. Vem vet, kanske vi i framtiden t.o.m. lägger mera vikt vid att bevara saker så som de alltid varit?

Text & Bild: Elin Jungar

”Den allmänna uppfattningen verkar vara att traditioner dör ut snarare än förstärks, men i dagens kaotiska samhälle är det en lättnad att det finns något att klamra sig fast i när allt annat förändras i allt snabbare takt.”

Närgymnasiets slagkraft gentemot storskolan

I dessa dystra tider då tal om centralisering av allt från sjukhus och ålderdomshem till skolor och hela kommuner präglar nyhetsspaltarna skulle jag vilja slå ett slag för vårt underbara närgymnasium! Med jämna mellanrum fylls våra morgontidningar av rapporter som än ståtar med den senaste undersökningen som visar att stora enheter är svaret på allt, än utropar småskalighet till den ultimata lösningen. Ett enhetligt svar saknas och förvirringen är därefter total. Här kommer min version av det hela.

Efter tre gymnasieperioder av erfarenheter från Turun normaalikoulu, ett jättekomplex i mitt småstadsmått bestående av gymnasium med cirka 300 studerande och grundskola som tillsammans fyller en byggnad med närmare 1000 elever och över 100 lärare, vill jag göra något så absurt som att jämföra allt detta med vårt lilla Karis-Billnäs gymnasium med omkring 150 studerande. Turun normaalikoulu är belägen i Åboförorten Kråkkärret och samlar upp sitt elevunderlag från ett till ytan ganska stort område omfattande de östra delarna av Åbo stad samt angränsande kommuner och får i den här artikeln agera som praktexempel på den centraliseringspolitik en beskärdd del av våra folkvalda under-

stöder. Föga överraskande är kontrasten av mitt gymnasiebyte enorm, så jag vill passa på att dela med mig av mina nyvunna insikter så länge jag har mina gamla upplevelser kvar i minnet.

Jag minns ännu första skoldagen, det är bara ett drygt halvår sedan, men det känns nästan som en evighet. Majoriteten av alla nya studerande var lika borttappade som jag, endast ett fåtal kände varandra från tidigare. En kom från Björneborgstrakten, en annan från skärgården, och så var det ju förstås jag som kom från Karis. Den dagen påbörjades en process att lära känna de 30 totalt främmande personerna som skulle föreställa min klass, för att inte tala om de 100-tals nya ansiktena som borde kännas igen och gärna också kunna tilltalas vid namn. Det dröjde månader innan man på allvar började lära känna vem ens klasskamrater faktiskt var, men processen avbröts långt innan den var fullbordad. Det talas om att miljöombyten och möten med nya människor är hälsosamt för oss som de sociala varelser vi är, men jag skulle våga säga att i en situation där precis allting är nytt, kan det faktiskt ha en motsatt effekt. Hur kul det än är att plötsligt lära känna tiotals nya människor kan det orsaka en osäkerhet, i synnerhet om man inte har en bekant grund att stå på.

”Inträdet i Karis-Billnäs gymnasium gick mycket smidigare än jag hade väntat mig, inte för att jag hade ägnat så mycket tid åt att tänka på det, men jag överraskades positivt.”

Inträdet i Karis-Billnäs gymnasium gick mycket smidigare än jag hade väntat mig, inte för att jag hade ägnat så mycket tid åt att tänka på det, men jag överraskades positivt. Aldrig trodde jag att en så liten detalj som att läraren kan ens namn redan första lektionen kan förorsaka sådan uppskattning. Tro mig, efter att ha varit van vid att ännu i slutet av tredje perioden bli tilltalad med ”you” på grund av lärarens i vissa fall bristande intresse av att ens lära sig de studerandes namn eller ibland helt enkelt för att du bara var en av de hundratals elever och studerande som personen undervisade, känns det ganska stort. Eftersom jag själv gick ut grundskolan vid Karis svenska högstadium, varifrån en överväldigande majoritet av KBG:s studerande kommer,

Trots större enheters många fördelar bör deras existens inte grunda sig på slopandet av mindre skolor.

var det inte många nya ansikten att prata om, men desto fler bekanta! Närvaron av gymnasielärarna i samma byggnad som högstadiet sänker tröskeln i och med ingången till gymnasiet, något som även jag märkt av. Det ligger lite trygghetsfaktor över det hela, och det är ett av närgymnasiets starkaste kort. Det spelar ingen roll om gymnasiet ligger i samma byggnad som högstadiet eller på andra sidan centrum, så länge en stor del av omgivningen är åtminstone någorlunda bekant, vare sig det är medstudenter, lärarna eller utrymmena, så kan det utgöra nog för att ha en stadig grund som ger dig möjlighet att koncentrera dig på övergången från grundskolan till andra stadiet och själva studierna istället. Småskaligheten möjliggör en familjär stämning som inte ges en chans att existera i en stor skola. Om alla lärarna i Turun normaalikoulu hade tagit ett likadant intresse i de studerandenas studieframgång som jag

upplevt här i KBG skulle det ha betytt mötts med förvåning. Där var du en mängd, här är du dig själv! Dock skulle jag vilja säga att närgymnasiets största fördel är, precis som namnet säger, närheten till studerandena. Vid 16 års ålder kan en flytt till en ny stad kännas främmande och till och med litet skrämmande, emedan pendlande inte heller behöver vara ett så lockande alternativ eftersom det kräver mycket energi och engagemang. Då är närgymnasiet det perfekta valet för den som trots allt vill få en bred allmänbildning i ett av världens bästa skolsystem. Att avlägsna den här möjligheten genom att slå ihop allt till stora enheter på större orter upplever jag som ytterst orättvist mot dem som utbildningen egentligen är till för. Ifall steget till gymnasiet blir för stort finns det risk för att flera överger sina planer på en studentexamen och söker sig till yrkesskolor eller dylikt som finns på orten, eller i värsta fall helt enkelt stöts

ur samhället.

Trots att större skolor besitter många fördelar som t.ex. möjligheter till ett större kursutbud, starkare ekonomi, flera studieprojekt etc. kan det inte vara det entydiga svaret till behoven på utbildningsfronten. Både små och stora skolor har naturligtvis sina för- och nackdelar, men vad var och en själv föredrar är en fråga om personlighet och egna preferenser. Men det är viktigt att ha en möjlighet att kunna välja! Härmed överläter jag åt er att bilda er en egen uppfattning. Jag uppmuntrar studerande att göra sig hörda, debattera, och visa våra beslutsfattare vad vi tycker, vi är trots allt morgondagens väljare. Var aktiva i frågor som berör er, ty det som är kan komma att ändras i framtiden.

Text & Bild: Alfred Eriksson

Från två värdfamiljers perspektiv

Hösten 2012 fick för mig och min familj bli starten på en annorlunda och lärorik höst eftersom vi valde att bli en värdfamilj. Att vara värdfamilj har varit en ny och intressant erfarenhet. Det kan både min familj och familjen Björk, som under det gångna året också de har fungerat som en värdfamilj, intyga.

Det var sommarlov när mina ögon råkade fastna på en annons som var upphängd på anslagstavlan i Bromarvbutiken. ”Bli värdfamilj” löd annonsen och några klichéartade påståenden som ”få vänner för livet” och ”upplev en ny kultur i hemmet” stod också skrivet. Det var allt som behövdes, jag var fast. Allting gick väldigt fort efter att jag hade sett annonsen. Några samtal här och där, ifyllande av papper och granskning av vår familj men sedan var det klart och bestämt, vi skulle bli

värdfamilj och få en fransyska och bo hos i tio månader. Två veckor senare stod jag och mamma på flygplatsen med en stor skylt med texten välkommen till Finland på. Jag minns att jag var nervös och förväntansfull. Glatt väntande fick vi snart syn på henne, vår utbyteselev. Jag minns de första veckorna och månaderna, de var en verklig lära känna tid, hon var trots allt en främling för oss. Det pratades mycket engelska eftersom hon inte kunde svenska och själv var min franska långt ifrån så utvecklad som den kom att bli senare. Någonstans längs vägen slutade hon dock att vara vår franska utbyteselev och hon blev en del av vår familj. Hon kom att bli min syster, mina föräldrars barn och mina mor- och farföräldrars bambarn. Nu är det inte lång tid kvar innan hon ska åka hem till Frankrike. Tio månader låter som en lång tid men den går

med en väldig fart. Jag vet att dagen då vi står på den plats vi först möttes, flygplatsen, kommer vara en dag fylld av sorg. Min syster kommer lämna oss och jag vet att jag kommer sakna henne och att det kommer vara konstigt tomt i vårt hus. Dessa tio månader

”Att fungera som en värdfamilj är en unik erfarenhet som förändrar en som person och som familj. Det är en lärorik, intressant och rolig erfarenhet.”

har varit bland de absolut bästa månaderna i mitt liv, det har varit en tid av förändring för mig, min familj och

På resa till Estland

Bild: Nilsson

Skidning under julhelgen i Bromarf

Bild: Björk

också för henne själv. Att besluta sig för att bli värdfamilj var ett av de bästa besluten som har tagits i vår familj och det är absolut ingenting jag ångrar.

En annan familj som har fått uppleva hur det är att vara värdfamilj detta år är familjen Björk. I ungefär tre och en halv månad bodde en amerikansk utbyteselev hos dem. När jag träffar Håkan och Gita Björk berättar de att de har tyckt att det har varit roligt, givande, intressant och lärorikt att ha fått fungera som värdfamilj. Under deras tid som värdfamilj har de fått vidgade vyer, chans att fömedla sin egen kultur, lära sig en hel massa nytt, fått förbättrade kunskaper i engelska och mycket annat. För familjen Björk har det dock inte alltid varit självklart att

de skulle bli en värdfamilj men det som fick dem att ta beslutet var att deras egen son åkte på utbytesår. De tyckte att om någon på andra sidan

jorden ställde upp då ville de också göra det. Gita Björk tycker det har känts speciellt roligt att få kunna bidra med någonting till en ungdom och säger att de inte har upplevt några svårigheter och negativa sidor av erfarenheten. Jag frågar om de skulle rekommendera att bli en värdfamilj och de svarar ett entydigt ja. Gita Björk säger att om man vill ha kul i livet och omväxling då ska man ta en utbyteselev. Håkan Björk tillägger även att de som värdfamilj har utvecklats mycket och att det har känts bra. Han fortsätter med att citera och hålla med ett citat han hört från en familj som själv tidigare varit värdfamilj. Citatet lyder ”de blev en bättre familj genom att vara värdfamilj”.

Att fungera som en värdfamilj är en unik erfarenhet som förändrar en som person och som familj. Det är en lärorik, intressant och rolig erfarenhet.

En erfarenhet som ger kontakter och vänner för livet. Att besluta sig för att bli värdfamilj är inte någonting man senare i livet kommer att ångra.

”Tio månader låter som en lång tid men den går med en väldig fart. Jag vet att dagen då vi står på den plats vi först möttes, flygplatsen, kommer vara en dag fylld av sorg.”

Text: Hannah Nilsson

Tokyo, Buenos Aires eller Sydney?

Vill du göra något spännande, självständigt och roligt? Vill du resa runt i världen och bekanta dig med nya kulturer och länder? Då är utbytesår någonting för dig.

Många åker på utbytesår då de studerar vid ett gymnasium eller vid universitet och högskolor. Utbytesår är mycket uppskattat av många för de upplevelser och minnen man får. I Karis Billnäs gymnasium är det tre studerande som ska åka som utbytesstuderande under läsåret 2013-2014. Jag har intervjuat alla tre studerande för att få mer information om deras planer. Alla tre studerande går första året i Karis Billnäs gymnasium.

Här är frågorna jag ställde våra tre blivande utbytesstuderande:

Vilken organisation åker du med?

Vart åker du och vilket språk kommer du studera på?

Vad kommer du sakna i Finland?

Varför åker du på utbytesår och vilka förväntningar har du?

Emilia Bilenberg

-Jag åker med Rotary. Jag grubblade länge över vilken organisation jag skulle åka med men bestämde mig för Rotary som var ett av de bästa alternativen.

-Jag åker till norra Italien, staden vet jag inte ännu. Men jag åker till distrikt 2050 dvs. nordväst om Milano.

-Jag vet att jag kommer sakna min familj och mina vänner här hemma. Kanske lite maten också, men tack vare att jag älskar den italienska kulturen tror jag inte jag kommer sakna så mycket mer.

-Jag har velat åka på utbyte ända sedan

Emilia Bilenberg, Italien.

Foto: Isabella Korhonen

årskurs 4. Och har man chansen att åka, varför inte ta den? Hur roligt är det inte att bekanta sig med nya människor och lokalbefolkningens levnadsvanor. Jag hoppas på att jag kommer

”-Jag har velat åka på utbyte ända sedan årskurs 4. Och har man chansen att åka, varför inte ta den? Hur roligt är det inte att bekanta sig med nya människor och lokalbefolkningens levnadsvanor.”

lära mig flytande italienska så jag kan komma närmare min dröm om att bli arkitekt i Italien. Jag hoppas jag kommer förstå andra människor och även

på att få nya, goda vänner för livet.

Jonathan Terlinden

-Jag åker med Suomi-Saksa Yhdistysten Liitto, en liten icke vinstdrivande förening. Det här året åker 11 personer till Tyskland på utbytesår med organisationen.

-Jag åker till Baden Württemberg, Tyskland. Jag kommer prata och studera på tyska.

-Jag kommer sakna mina kompisar & familj, salmiak och odubbad film. Och förstås mitt rum och min säng. Säkert kommer jag sakna annat också men just nu kommer jag inte på något.

Jonathan Terlinden, Tyskland

Jag åker på utbytesår för att jag vill lära mig tala tyska bättre och vara närmare släkten i Tyskland. Jag förväntar mig kunna flytande tyska, få nya kontakter, bli mer självständig, få nya erfarenheter och veta mer om mina framtidsplaner.

Saga Kamppari

-Jag åker med Youth For Understanding (YFU).

-Jag åker till Kapstaden i Sydafrika.

Saga Kamppari, Sydafrika

Mitt studiespråk kommer troligtvis vara engelska.

-Jag kommer sakna mina vänner, min pojkvän och vår hund! Säkert flera saker men jag vet inte om dem ännu.

-Jag åker nog för att uppleva många nya saker och kanske även för att det är spännande och jag vet inte alls vad som väntar. Jag har inte så många förväntningar men jag skulle vilja bli mer självständig och klara mig på egen hand.

Om ni vill följa Saga under hennes utbytesår kan ni följa hennes blogg: sagaisabel.blogspot.fi!

Hoppas ni får en riktigt fin upplevelse och att förväntningarna uppfylls. Lycka till där ute i världen!

Text & Bild: Denise Kaskinen

Rotary

Rotary är en internationell organisation, som är grundad i staden Evanston i delstaten Illinois, USA, var även huvudkontoret är beläget. Organisationens verksamhet går ut på att samla in pengar till olika välgörande ändamål. Rotary har idag ungefär 1,2 miljoner medlemmar i världen.

Årligen deltar cirka 600 finländska eller utländska unga studerande i Finnish Rotary Youth Exchange ungdomsutbytesprogram.

Familjer som fungerar som värdfamilj gör det på frivillig basis och får inget finansiellt understöd för det.

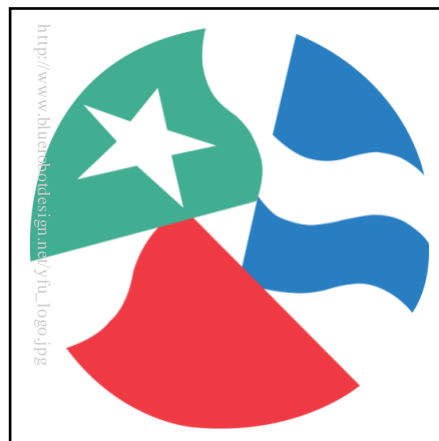

YFU

Organisationen Youth For Understanding är en av världens äldsta och största internationella utbytesorganisationer. Årligen sköter YFU om cirka 4500 utbyten.

YFU Finland grundades år 1958 och har sedan dess skickat ut 13000 finska studeranden i världen.

YFU Finland är en icke vinstdrivande organisation som skickar ungdomar till 29 länder runt om på jordklotet.

SSYL

Suomi-Saksa Yhdistysten Liitto består av 29 olika mindre föreningar med totalt cirka 2500 medlemmar. Föreningarna finns i hela Finland, från Hangö ända upp till Rovaniemi.

Organisationen har sitt huvudkvarter i Helsingfors, där de även har det tyska biblioteket. SSYL har även en systerförening i Tyskland, Deutsch-Finnische Gesellschaft. DFG har nästan 10000 medlemmar i Tyskland.

I år skickar SSYL 11 gymnasie-studeranden till Tyskland för ett helt år samt även flera för 6 eller 3 månader.

Det alternativa Helsingfors

När man besöker Helsingfors är det lätt att fastna inom en kilometers radie från järnvägsstationen. Det är lätthänt att man sedan trampar omkring bland lågspriskedjornas fyndkorgar med en stressig shoppingmusik i bakgrunden.

Det finns faktiskt ett Helsingfors bakom Kampens överfulla lågprisbutiker och Stockmanns dyra praliner. För att upptäcka Helsingfors verkliga pärlor måste man våga sig lite utanför stadskäman. Metro, spårvagnar och bussar går regelbundet och man kan också upptäcka många ställen till fots.

Asiatiskt på Vii Voan

Många storstäder har etniska kvarter med exempelvis asiatiska eller afrikanska kvarter, och så även Helsingfors. I mindre utsträckning visserligen. Ta metron bredvid jämvägsstationen för några mynt och stig av vid Hagnäs. Här väntar ett myller av etniska butiker, de flesta längs med Tavastvägen. Jag utforskade den asiatiska livsmedelsbutiken Vii Voan på Tavastvägen 3. Vii Voan är något av en pionjär inom den asiatiska livsmedelshandeln i Helsingfors. Butiken är stor och rymmer produkter från bland annat Thailand, Japan, Korea och Kina. Låt er inte avskräckas av den pikanta lukten då ni träder in i Vii Voan – det ingår i den exotiska upplevelsen. Hyllmetrar av mat, den ena produkten konstigare än den andra. Sjögräs chips trängs med färska frukter. Nu pratar jag inte om mango eller banan utan betydligt mer främmande frukter såsom rambutan, durian och longong. Det roliga med Vii Voan är att också finländarna hittat hit. Jag tycker att det är otroligt upp-

Halalkött, slaktat enligt muslimsk tradition

friskande med nya produkter. Priserna är mycket billigare än i en vanlig livsmedelsaffär så det är lätthänt att man plockar med sig lite varor här och där. Själv köpte jag kiwite, räkchips, rosenvatten och thailändska godisar med mig hem. Hittar man inte vad man söker i Vii Voan är det bara att söka sig vidare, runt hömet finns Indian Market där man fokuserat på indiska produkter.

Pizza i genuint format

Känns grisörons snacks och aloeve-
rajuice för extremt kan man ta sig tillbaka till Europa och äta lunch på Mare Chiaro Secondo (Tavastvägen 15).

Durian - ett alternativ till apelsin, banan eller äpplen

Frozen yoghurt - istället för glass

Mare Chiaro ger verkligen inte den rätta bilden utifrån. Markisen är halv-jabbig och fönstren inte helt klara. Men, som man brukar säga, är det insidan som räknas. Inredningen här är alldeles underbar. Här har man inte följt kutymen "Less is More". Väggar- na är täckta av charmiga etiketter, affi- scher och vykort. I radion spelas inte smöriga italienska kärleksoperetter utan hederlig gammal finsk schlager. Återigen känns prisnivån närmast löj- lig. En pizza får du för fem till tio euro, men också generösa portioner av lasagne. Utan hästkött får man hoppas. Här talar vi inte om stora industripiz- zor med burkchampinjoner och tjock lågprisost. Pizzoma är vällagade, och ser ut som i Neapel – tjocka.

Passa på att besöka Hagnäs salu- hall (Tavastvägen 1a) innan du åker tillbaka till centrum, om du motförmö- dan ännu skulle vara hungrig. Här finns allt mellan himmel och jord, och hela saluhallskonceptet är en bra mot-

pol mot supermarketama i periferin.

Trendkänsligt i Rödbergen

Hoppa sedan på en spårvagn, alterna- tivt metron och ta dig till centrum. Gå

**"Vill du se en livs
levande "hipster"? Gå då
till Brooklyn Café
(Fredriksgatan 19). Caféet
grundades av systrarna
och New York-borna Sha-
ron och Brenda Todd
2011 och blev snabbt en
knutpunkt för de ungdo-
mar i Helsingfors."**

sedan mot Svenska Teatern och upp på Bulevarden. Då kommer du inom en

minut till Helsingfors trendigaste stadsdel – Rödbergen eller "Rööperi" som den kallas i folkmun. Från att i många årtionden varit en fattig arbe- tarstadsdel med dåligt rykte har Röd- bergen nu blivit ett attraktivt område med skyhöga lägenhetspriser.

Rödbergen myllrar av trendiga se- cond hand butiker och konstgallerier. Om du mot förmodan ännu skulle vara hungrig, passa då på att ta en frozen yoghurt på Kippo (Stora Robertsgatan 7). Frozen yoghurt är en trendig deli- katess som liksom namnet säger är fryst yoghurt och ett fräschare alterna- tiv till glass. På Kippo väljer du storlek på din bägare och får sedan välja tre garneringar (eller flera mot en extra- summa). Frozen yoghurt är fortfarande något av en raritet i Finland, så passa på då du har vägarna förbi. Mitt emot Kippo hittar du UFF och Fida, två loppmarknader där du hittar kläder för en billig peng. Stora Robertsgatan är dock inte känd för att vara den mysig-

aste i Rödbergen, så den verkliga shoppinggurun gör gott i att sikta in sig på Fredriksgatan. Här finns mängder av små butiker, exempelvis inredningsbutiken Pino (Fredriksgatan 22) med allt du behöver och inte behöver. Prisnivån på Fredriksgatan är i allmänhet hög, men fönstershopping skadar ju inte!

Vill du se en livs levande "hipster"? Gå då till Brooklyn Café (Fredriksgatan 19). Cafét grundades av systerna och New York-borna Sharon och Brenda Todd 2011 och blev snabbt en knutpunkt för de ungdomar i Helsingfors. Insup den internationella stämningen – personalen talar enbart engelska och inredningen är som tagen ur en loftlägenhet på Manhattan. Beställ en bagel och en espresso och, om du vågar, sätt dig vid bordet i skylt-fönstret (ja, det är fullständigt tillåtet). Rör du dig i ett större sällskap bör du undvika detta ställe som inte rymmer särskilt många gäster.

Poptarts och vegemite på Behnfords
Avsluta den kulinariska resan på Behnfords (Brunnsgatan 6, i City Center). Behnfords är mig veterligen den enda amerikanska livsmedelsaffären i Helsingfors. Några få kvadratmeter fullproppade av godsaker från andra sidan Atlanten, skulle man kunna beskriva Behnfords som. Populära godisar som skittles och butterfingers finns på rad i olika varianter, likaså kakmixer och olika sorters jordnötssmör. Köp hem ett förråd och titta för din egen skull inte på innehållsförteckningen. Om kaloristinna sötsliskigheter från Amerika känns för mycket kan du trösta dig med att Behnfords satsar hårt på att marknadsföra sig som en affär med "varor från engelsktalande länder". Du hittar således såväl brittiska som australiensiska delikatesser här. Varför inte byta ut smöret på smörgåsen mot vegemite nästa gång? Vegemite är ett mjukt pålägg som görs av det som blir över vid tillverkning av öl

och är något av Australiens national-symbol. Du behöver faktiskt inte göra dig besväret att stiga upp från fåtöljen för att få tillgång till Behnfords mat-himmel, klicka hem det som lockar mest på www.behnfords.fi.

Text och bild: Elin Jungar

Ishockey, en sport för vem?

Härom veckan skrev Janne Strang en kolumn i Hbl, rubriken löd "Ge oss hockeyn tillbaka", där han diskuterar hockeys roll.

Strang skriver så här; "Det var aldrig meningen att "lätkä" skulle bli familjeunderhållning. Det är en brutal kontaktsport för folk som gillar tuffa tag, både i och utanför rinken.". Strang har, enligt min mening, både rätt och fel i det han säger; ishockeyn är en hårdkokt sport(att beskriva den som brutal känns dock aningen överdrivet)och speciellt i den finska ligan idkas mycket fart, likaså tacklingar.

Jag var själv på plats i Hartwallarenan när mitt Ässät mötte Jokerit, som flitigt har försett tidningarna med skandaler

"Hockeyn är kanske inte den mest barnvänliga sporten, just på grund av ibland brutala tacklingar och vuxet språk både fans emellan och spelare emellan."

var spelet intensivt. Hockeyn är kanske inte den mest barnvänliga sporten, just på grund av ibland brutala tacklingar

och vuxet språk både fans emellan och spelare emellan. Men jag ser inte att barn börjar meja ner sina kamrater bara för att ishockeyidolen gör det, men när barnets egen förälder skralar fula ord tar barnet sannolikt efter. Sist och slutligen är det ändå föräldern som uppfostrar barnet.

Strang säger att ishockeyn aldrig var menad att bli familjeunderhållning, vilket jag till en del kan instämma i. Men man kan inte hindra att det är efter år sitter barn i publiken, då en ofantlig mängd finländare delar intresset för ishockeyn, inte minst barn. Men spelet ska inte behöva ändras på, tacklingarna skall inte förbjudas, inte heller närspel överlag, på grund av publiken. Spelet är som det är och det är inte

rättvist att klaga på ett alltför våldsamt spel med tanke på barn. Men samtidigt måste spelarna minnas att de är rollmodeller, idoler och hjältar. De måste

”Jag tror att många har en förvrängd och osann bild av FM-ligan, våldet och brutaliteten är ganska överdrivet. Möten lag, fans och tränare emellan har dramatiserats rejält.”

därför visa klass och sportslighet, inte bara för fansens skull, som lojala reser runt i landet för att heja på sina lag och idoler, utan för sin egen skull också. Den här säsongen har det skett ganska

många tacklingar som sedan lett till vad de nu har lett till, ofta till kritiska skador till och med. Tidningarna har sannerligen haft mycket att skriva om, och de har ofta skrivit om FM-ligan med en negativ klang och gett en liten förvrängd bild, exempelvis den att det endast finns två lag, Helsingfors IFK och Jokerit. Alla matcher är inte osportsliga krig som bokstavligen tas på blodigt allvar. Men när tidningar skriver saker som "Hatmöte mellan Jokerit och HIFK" eller när fans skriver "Striden om Helsingfors" får man den bilden. Under tiden spelas det fina ishockeymatcher i övriga Finland, som dock har gett tämligen lite rum i tidningarna.

Jag tror att många har en förvrängd och osann bild av FM-ligan, våldet och brutaliteten är ganska överdrivet. Möten lag, fans och tränare emellan har dramatiserats rejält. Som jag tidigare skrev så ska spelet inte behöva ändras

på och tacklingar och närspel skall inte förbjudas. Är spelet för tufft och språkligt i ishallsorna för rått, vill man inte uppleva gemenskapen, inte stolt bära Ässäthalsduken, bör man byta till golf eller tennis.

Text: Marie Peltomäki

En av sommarens kommande festivaler

Festivalen Faces, som också går under namnet Faces Etnofestival, är en årligen återkommande festival som hålls i tre dagar i Gunnäs. Festivalen ordnas för den sextonde gången i sommar den 2-4 augusti.

Faces är en populär festival som ordnas av Etnokult rf. på initiativ av Börje Mattsson och Holger Wickström. Idén till festivalen föddes i början av 1990-talet då man i Karis började ta emot flyktingar. Holger Wickström ordnade olika evenemang för flyktingarna tillsammans med Börje Mattsson. Båda

två hade en lång erfarenhet av att ordna festivaler och var intresserade i olika kulturer och kulturmöten. De

tyckte att Finland behövde en festival som kunde föra samman olika etniska grupper och kulturer och på så sätt bilda en samhörighet och öka toleransen. Första gången festivalen ordnades 1998 hölls den vid Raseborgs ruiner och efter det har den i flera år ordnats

vid Stora smedjan i Billnäs, tills den bytte plats till Gunnäs i Pojo för några år sedan.

Trots att arrangörerna för festivalen tycker att Billnäs var en bra plats eftersom de många utrymmena inomhus gav stora möjligheter, tycker de ändå att Gunnäs hittills är bäst på grund av sina stora ytor. Med tanke på Gunnäs

skogs områden och strand får festivalen än så länge hållas avskilt och relativt privat för festivalbesökarna.

Man funderar dock på att flytta festivalen eftersom det finns planer om utbyggnad av bostadsområden där festivalen brukar hållas. Om en utbyggnad sker kan festivalen omöjligt ordnas på samma plats, eftersom det behövs ungefär 10 hektar användbart område till

själva festivalområdet, samt ett relativt stort område runt festivalen för exempelvis camping och parkering. Man vet dock inte vart eller när en flyttning av festivalen kommer ske, men arrangörerna skulle vilja fortsätta hålla festivalen någonstans i Västnyland och relativt nära huvudstadsregionen.

Festivalen lockar årligen till sig många deltagare. Besökarkretsen är allt från ungdomar till barnfamiljer och festivalen är anpassad för att passa alla. Det finns exempelvis ett speciellt område för barn, Small Faces, där de kan leka, pyssla och delta i olika program som passar för yngre. Även ett

avskilt campingområde för barnfamiljer finns och på festivalområdet finns även vattenpunkter där man kan fylla på sina vattenflaskor. Till skillnad från många andra festivaler är det tillåtet att ta med sina husdjur till Faces. Festivalarrangörerna vill att festivalen ska passa för alla, och därför är Faces även anpassad för rörelsehindrade. Trots att festivalen de senaste åren har varit utsatt för regn- och åskväder har hittills inga större problem inträffat, och den glada stämningen bland besökarna har inte rubbats även fast både tält och kläder varit genomvåta.

Festivalen innehåller mycket program för både stora och små. På festivalen stöter man på försäljare från olika länder, diverse matsstånd, workshops, musikframträdanden av band och artister från såväl Finland som andra länder och en hel del annat smått och gott. Faces är känt för att innehålla många olika konstarter som inte bara omfattar musik och sång. Exempelvis är teater och dans viktiga programdelar

på festivalen. På de tre festivaldagarna uppträder runt 40 musikgrupper. Artister som Jukka Poika, Hermanni Turkki och The Capital Beat har spelat på festivalen. Biljetter till festivalen kan köpas på festivalområdet och på förhand och priserna varierar från 20 euro till 80 euro, beroende på när man köper biljetten och vilka dagar man tänkt besöka festivalen.

Även fast Faces är en omtyckt festival har besökarantalet minskat genom åren. Som mest har festivalen haft runt 1200 besökare och nu brukar det röra sig om 4000-5000 besökare. Arrangörerna för festivalen menar att man inte kan tävla med de stora festivalerna som ordnas i Finland, men att det ändå finns ett stort intresse bland människor från såväl Finland som andra länder att besöka festivalen Faces.

Förutom Faces har föreningen Etnokult rf. många projekt på gång i Finland och andra länder, som t.ex. festivalen Carelian Faces som ordnas i Petroskoj i Ryssland, festivalen

Kaamoksen Kasvot i Rovaniemi och The Bridge - konserten som ordnades 2003 på bron som delar staden i två halvöar i Mitrovica i Kosovo. Konserten var en stor succé och därför planeras nu en hel festival när situationen i Kosovo blivit stabilare. Festivalen Faces är dock Etnokult rf.s huvudaktivitet och kanske det projekt som föreningen är främst förknippad med. Föreningens främsta mål med alla sina olika projekt är att utvidga samarbetet mellan Finlands olika etniska grupper och etniska grupper i andra länder.

Text: Patricia Hafström

Bild: Emilia Nyberg

De gamlas dans

Dagen efter ett fartfyllt "Penkis", steg andra paren. Sammanlagt 16 par pre-jag in i en sal som dekorerats fint och senterades inför öppningsdansen. De möttes av långklänningar och fracker. uppträdde med familjevals, do-sa-do, Det var dags för det årliga evenemanget, de gamlas dans. Den 15 februari var en annorlunda dag, inte minst för andra årets studerande vid Karis Billnäs gymnasium.

De gamlas dans är en tradition som tvåöms i gymnasiet genomför för att fira att de är äldst i skolan. Det var för sjunde gången de gamlas dans ordnades vid Karis-Billnäs gymnasium. Andra årets studerande hade flitigt övat och finslipat danserna under flera veckors tid för att sedan visa upp dem inför publik.

Värdepåret Emmy Randström och Amanda Söderström hälsade alla hjärtligt välkomna och presenterade de

Först i tur att få se deras uppträdande var lågstadiet. Sedan väntade högstadiet och gymnasiet på följande uppvisning kl.13. På kvällen uppträdde de inför släkt och vänner de bjudit in. Jag tyckte det var en fin upplevelse då jag tittade på årets gamlas dans. Jag märkte att tvåöms hade satsat mycket på sin klädsel och sin uppvisning. Enligt mig var årets gamlas dans lyckad som helhet!

Text & Bild: Denise Kaskinen

Här dansar uppklädda studerande en gemensam dans.

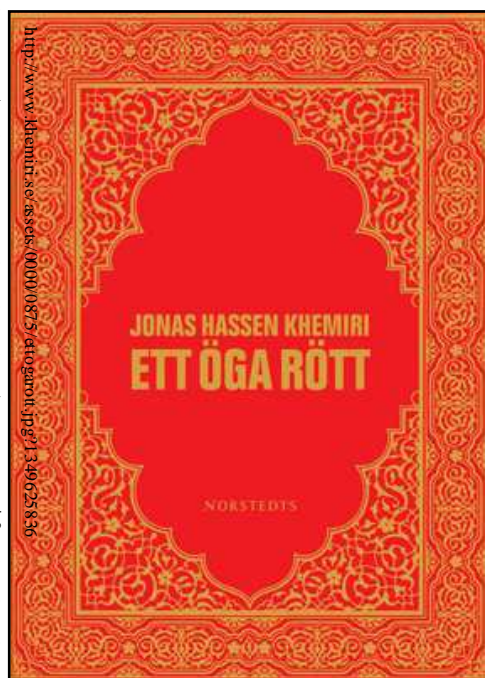
Recensioner

Bok: Ett öga rött av Jonas Hassen Khemiri

Ett öga rött handlar om 15-åriga Halim Halim själv är annorlunda, han vill bli som bor i Stockholm och är en andra den ultimata araben och övervinna in-generationens invandrare. Hans tegrationen i det svenska samhället, mamma har nyligen dött och Halim och när han inte ställer till med bråk i och hans pappa har flyttat från in-skolan så målar han taggar med stjär-vandrantäta Skärholmen till Söder-nor och halvmånar eller skriver i sin dagbok.

medan Halim fortfarande sörjer mammans död, tvingas han också att Jag tycker att Ett öga rött återspeg-anpassa sig till sin nya skola och det lar klart det moderna svenska sam-nya grannskapet. Han irriteras av sin hället, och problemen som finns med pappas, Otmans, flexibilitet när det bristfällig integration och kulturella kommer till deras egen arabiska kultur, skillnader. Boken är utkommen 2003, och tycker att han allt för lättvindigt och fastän det är hela tio år sedan kastar iväg sin arabiska identitet och känns den rysligt aktuell. Invandring stöder "svennefieringen". Allt är pap-har varit mycket på tapeten de senaste pans fel, och han gör allt för att decennierna i de flesta länder i väst-glömma mamman, tycker Halim. Men världen, och jag tror att den här roma-

nen spelar en viktig roll som en mot-

vikt till de nationaliströrelser som uppstått till följd av invandring. Detta på grund av att invandring inte alltid är ett val, t.ex. när det kommer till flyktingar, och att invandrarlivet inte heller är ett bidragsfinansierat liv på rosor, som det alltför ofta framställs som.

Khemiri lyckas med den fina konsten att skriva vackert, intellektuellt och komiskt på en gång. Han skriver på ett medryckande sätt och även om det kan vara svårt att komma igång med läsandet i början pga. att en stor del av boken är skriven på så kallad invand-

rarsvenska, belönas den tålmodige med inte bara fönyade kunskaper i att tala svenska som en invandrare utan också med en av 2000-talets bästa samhällsskildringar och några goda skratt på vägen. Jag rekommenderar varmt Ett öga rött åt alla som känner för att förkovra sig i en modern klassiker med humor!

Text: Alfred Eriksson

”Jag tycker att Ett öga rött återspeglar klart det moderna svenska samhället, och problemen som finns med bristfällig integration och kulturella skillnader.”

Bok: Sprickor av Kjell Westö

Kjell Westös nyaste bok "Sprickor" är uppbyggd på texter Westö skrivit till otaliga tidningar genom åren, under tjugofem år, för att vara riktigt korrekt.

De flesta texter är ganska gamla, vissa av dem översatta från finska, vissa har Westö bättrat på, några av dem är ny-skrivna. Det är en ganska brokig samling av texter. Det finns många riktigt intressanta och välskrivna texter om sport. Att Westö gärna bakar in sport i sina berättelser känner vi till från hans tidigare romaner. Han poängterar dock i förordet att texterna om sport inte handlar om resultaten och segrarna i sig, utan om idrotten som en del av samhället och livet. Det finns också texter med vilka Westö vill säga viktiga saker; exempelvis att sådant som integritetsskydd och privatliv hör till en gångens tid och gärna skildrar han svenskan och finskan. Många av berättelsema handlar om att svenskan möter finskan. Han skriver exempelvis om hur en finlandssvensk pojke (Westö själv?) flyttar in i en finskspråkig radhuslänga på 60-talet, om hur han blir nedslagen och bestulen på sin cykel eller ishockeyklubba, av finska busar

från Rödbergen, ända tills en räddning kommer i form av en tvåspråkig pojke som med blotta blicken får busarna att snubbla av skräck och slita upp obehagliga sår på knäna. Westö döljer inte att han är finlandssvensk, men han kan trots det tycka mycket om den finska kulturen och det finska språket, som han anser vackert i "Jag, en hurri". Samtidigt skriver Westö seriösa texter om den finska ensamheten, om hur

”Westö döljer inte att han är finlandssvensk, men han kan trots det tycka mycket om den finska kulturen och det finska språket, som han anser vackert i ”Jag, en hurri”. ”

finländaren alltid måste klara sig själv och prestera skyhögt, framförallt aldrig ge upp, inte visa känslor som får honom att verka svag, utan tigande gnata på.

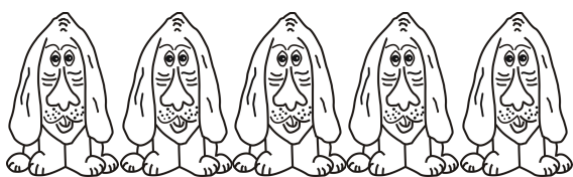
Många av texterna är mycket roliga att läsa, Westö är en fantastisk berättare, han har en ledig stil men med ett mycket detaljrikt och avancerat språk. Exempelvis "Jag, modegurun" där han presenterar 70-talsmodet på ett mycket behagligt sätt. Ofta framstår Westö litet annorlunda jämfört med sina klasskamrater, inte bara det att han i många situationer var den enda finlandssvenska utan hans klädstil var något underlig, likaså musiksmaken som låg några år efter de andras. Det är minst sagt komiskt när han kritiserar sin musiksmak och dåtidens mode. Att han vågar bjuda på sig själv är mycket tacksamt.

Westö skriver mycket om musik, helst om rocklegender, också finska sådana samt slagdängor från olika årtal. I "Resan utan Ithaka" får vi reda på att Westö älskade musik, trots att hans musiksmak inte var lika utvecklad som den borde ha varit; enligt hans kamrater som fick stå ut med hans musik. Vid sidan om Pink Floyd, Abba och Eagles nämns bland annat Rauli "Badding" Somerjoki. Vi kan lätt följa med vilket årtal det handlar om, då han medvetet ger tips i form av någon låt typisk för just det årtalet (exempelvis

vet vi att det handlar om 70-talet när Westö skriver att han och hans vänner i smyg var besatta av "Chirpy chirpy cheep cheep").

"Sprickor" är en samling mycket välutvalda berättelser som beskriver Westö själv, vi får se in i Westös barndom och tankar samt hans syn på olika frågor, vi lär känna Westö litet bättre; kanske känner vi rentav att vi kan kalla honom "Kjell" istället för Westö.

Text: Marie Peltomäki

Film: Anna Karenina

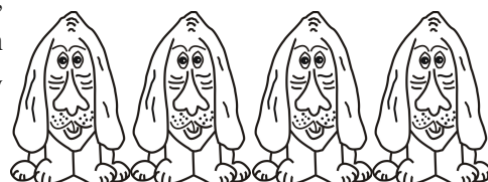
Det är 1870-tal i Ryssland och huvudpersonen Anna Karenina, spelad av Keira Knightley, är gift med en högt uppsatt man, spelad av Jude Law, med vilken hon även har en son. Under ett besök hos sin bror i Moskva råkar hon stöta på Vronskij, en stilig officer och det är som en liten eld som börjar glöda mellan dem. En tid därefter börjar de en affär, de vet att det är förbjudet men hur kan de motstå varandra när deras kärlek är så passionsfylld? Vid sidan om detta drama finns det även andra bihandlingar och bipersoner. Själva filmen är uppbyggd på ett speciellt och annorlunda sätt. Filmtitlarna får följa med handlingen som om

att de vore på teater men på ett ögonblick försvinner teatern och kvar finns en äkta miljö. I början var det en aning förvirrande men enligt mig gjorde detta säregna drag filmen unik och fängslande. För de som gillar modet

från 1800-talet finns det också gott om vackra klänningar, håruppsättningar och andra utstyrselar att beundra. Filmen Anna Karenina är en annorlunda, smått förvirrande men bra film och därför får den fyra snillehundar av mig.

Text: Hannah Nilsson

Film: Walk the line

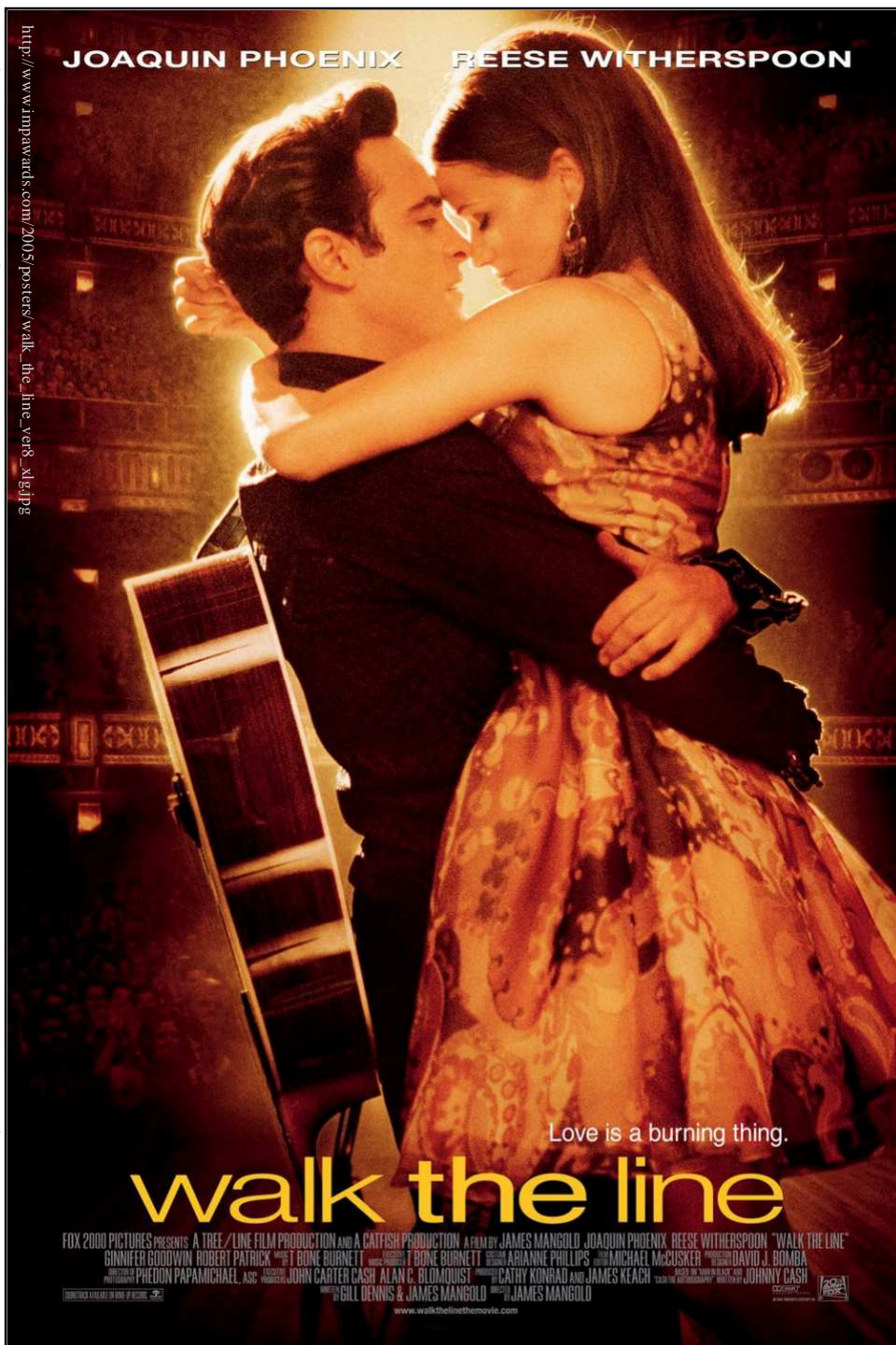
Den amerikanska filmen Walk the Line från 2005 av James Mangold är en biografisk film som handlar om countrymusikern Johnny Cash liv från hans barndom till slutet på 1960-talet, då hans karriär tagit stor framfart. Cashs kärlekshistoria med June Carter är en viktig del av filmen. Andra kända musiker man kan se i filmen är bland andra Elvis Presley, Jerry Lee Lewis, Roy Orbison och Carl Perkins.

”Den var intressant och det var roligt att se hur väl skådespelarna passar i sina roller.”

Regissören James Mangold baserade Walk the Line på sina egna intervjuer med Cash och Carter. Paret fick även själva godkända skådespelarna som skulle spela dem i filmen, nämligen Joaquin Phoenix och Reese Witherspoon. Dessa två huvudrollsinnehavare har båda blivit hyllade för sina roller av både kritiker och tittare, och Reese Witherspoon fick 2006 en Oscar för sin roll som June Carter. Andra skådespelare i filmen är bland andra Robert Patrick, Ginnifer Goodwin och Shelby Lynne.

Själv tyckte jag att filmen var väldigt bra. Den var intressant och det var roligt att se hur väl skådespelarna passar i sina roller. Joaquin Phoenix är otroligt trovärdig som Johnny Cash, inte bara för sina skådespelarinsatser utan även för sin likhet med Cash både utseendemässigt och röstmässigt. Reese Witherspoon spelar även sin roll riktigt bra.

Filmerna är intressanta eftersom man får se flera olika delar av Cashs karriär och liv i filmerna; att han som liten miste

sin bror, hans skilsmässa och alkohol- och drogmissbruk, men även hur han lyckades inom musikbranschen och hittade sitt livs kärlek. En annan sak som är roligt med filmerna är att många av hans sånger och uppträdanden finns med. För den som tycker om Johnny Cash och hans musik är detta en underhållande film på flera olika plan, men även fast man inte annars är ett Johnny Cash-fan tror jag att man kan njuta av

den här filmerna för den är verkligen välgjord.

Text: Patricia Hafström

